ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΕΙΣ ΕΝΑ ΑΡΘΡΟΝ ἐφημερίδος μὲ πολλὰς ἀξιώσεις γραμμένον, διαβάζω καὶ τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀρθρογράφος ὑποστηρίζει ὅτι ὅλα τὰ τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων τῆς παρατάξεώς του, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἀνήκει, ἀποτελοῦν «ἕνα ἀπίθανον σωρόν... Λίθοι, πλίνθοι καὶ κέραμοι ἀτάκτως ἐρριμένα» ὅπως λέγει καὶ ἡ Γραφή».

Ἀλλὰ ἡ Γραφὴ πουθενὰ δὲν λέγει παρόμοια πράγματα. Αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ Σωκράτης, κατὰ τὴν ὑπεράνω ἰδιοτήτων καὶ ἰδιοτελείας ἀνωτάτην του ἐπιδίωξιν τοῦ Ξενοφῶντος («Ἀπομνημονεύματα» 3. 1. 7). Ὁμιλῶν ὁ Σωκράτης διὰ τὰς ἰδιότητας τοῦ στρατηγοῦ καὶ θέλων νὰ δείξῃ καὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς τακτικῆς, τέχνης, εἶπε τὴν ἀξιομνημόνευτον αὐτὴν φράσιν.

—Λίθοι καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέραμοι ἀτάκτως ἐριμμένα. (Λιθάρια καὶ πλίνθοι καὶ κεραμίδια ριγμένα εἰς τὴν τύχην).

Δηλαδή, ὁ στρατὸς ὁ ἄταχτος ἐνθυμίζει ὑλικὰ οἰκοδομῆς, ριγμένα ἀνάκατα καὶ ἑπομένως ἄχρηστα, προκειμένου νὰ κτισθῇ ἕνα καλὸ σπίτι. Λέγονται δὲ διὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ἀταξίαν καὶ ἀκαταστασίαν. Συνήθως ὅμως ἀπὸ τὴν ὅλην φράσιν ἀναφέρεται μόνον ἡ ἀρχή.

□

ΤΙ ΤΡΑΒΑ, πράγματι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς τὰ χέρια ἐκείνων, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν χειρίζωνται καθημερινῶς! Μερικαὶ λέξεις χρησιμοποιοῦνται τόσον πολὺ καὶ τόσον ἀνοήτως, ὥστε καινιὲς νὰ τὰς συχαίνεται. Ἡ λέξις ἐπὶ παραδείγματι, «εἴωμα», ποὺ τὴν πετοῦν εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε ὅσοι θέλουν νὰ φαίνωνται ὅτι ξέρουν κάτι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ἡ λέξις «κλῖμα», ποὺ τὴν παπαγαλίζουν οἱ νεώτεροι σοφολογιώτατοι· τὸ ρῆμα «ἐφάπτεται», ποὺ συγχέουν πλείστοι ὅσοι τὴν ἔννοιάν του μὲ τὸ ρῆμα «ἅπτεται» καὶ πλῆθος ἄλλων. Ἀλλὰ ἡ τελευταία μόδα εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶναι τὸ ρῆμα «ξυρίζω». «Πεντακόσιοι ἀστυνομικοὶ ξυρίζουν τὸ τάδε δάσος», γράφουν καθημερινῶς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται, κάποιος ἀπὸ τοὺς ὁποίους μετέφρασεν κάποτε τὴν ἀνάλογον γαλλικὴν λέξιν καὶ ἀπὸ τότε ἔχομεν αὐτὸν τὸν μπελᾶ εἰς τὸ κεφάλι. Ἔχομεν ἀκόμη καὶ τὸ ρῆμα «ἀνιγνεύω». Ἕνας συντάκτης, γράφων διὰ τὴν σωτηρίαν παρεμβαίνων περιπολικοῦ τῆς Ἀμέσου Δράσεως εἰς τὴν πρωτεύουσαν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διάσωσιν μιᾶς γυναικός, ἔγραφε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀστυνόμου τῆς Ἀμέσου Δράσεως κ. Γεωργίου, διεσώθη τὴν νύκτα ἡ Εὐτέρπη Κουντούρη, κάτοικος ὁδοῦ Κυψέλης 5. Αὕτη ἠσθένησεν αἰφνιδίως καὶ εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην συσκευῆς ἐξυγόνου. Εἰδοποιήθη ἡ Ἀμέσου Δράσεις, τῆς ὁποίας τὰ περιπολικὰ ἐνετόπισαν συσκευὴν ἐξυγόνου».

Μὰ πρὸς Θεοῦ! Τί θὰ πῇ αὐτὸ τὸ «ἐνετόπισαν»; Συσκευαὶ ὀξυγόνου ὑπάρχουν εἰς τὰ φαρμακεῖα, τὰ νοσοκομεῖα, τὰς κλινικάς. Ἕνα τηλεφώνημα, καὶ ἂν δὲν εὑρίσκετο εἰς τὸ ἕνα νοσοκομεῖον, θὰ εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ ὁ συντάκτης ἤθελε τὴν ἀμπέλλα παρόλαι» του, ὅπως λέγουν οἱ Ἰταλοί.

□

ΣΧΕΤΙΚΩΣ μὲ τὰς γλωσσικὰς παρανοήσεις, ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ κανεὶς πολλὰ ἐπεισόδια, ἀλλὰ τὸ κατωτέρω ποὺ ἀκούει εἰς τὰς Πάτρας καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἀστεῖα.

Τότε— κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἑνώσεως— ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν ἄλλαξε τὸ προσωπικὸν τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ διορίσῃ μόνον προϊσταμένους. Μίαν ἡμέραν ὁ τελώνης, ποὺ διωρίσθη εἰς τὴν Ζάκυνθον, εἶπεν εἰς τὸν ἁρμόδιον ὑπάλληλον, ποὺ ἦτο Ζακυνθινός, νὰ κτυπήσῃ τὸν κώδωνα.

— Δελέγκου, ἀφέντη μου! ἀπήντησε ὁ ὑπάλληλος, χωρὶς ὅμως καὶ ὁ προϊστάμενος νὰ καταλάβῃ τί τοῦ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, διότι δὲν ἤξευρεν ὅτι εἰς τὴν Ζάκυνθον «δελέγκου» σημαίνει «ἀμέσως».

Ὁ τελώνης, ποὺ δὲν ἄκουστε τὸν «κώδωνα» νὰ κτυπήσῃ, ξαναεῖπε τὴν ἰδίαν διαταγὴν καὶ ἐφάνη ὅμως ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶπε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν:

—Δελέγκου, ἀφέντη!

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τώρα δὲν κατάλαβε τί τοῦ ἔλεγεν ὁ προϊστάμενος, ὁ τελωνοφύλαξ ἐρώτησεν ἕναν ἄλλον ὑπάλληλον, Ζακυνθινόν, ποὺ ἤξευρε καλύτερα τὴν γλῶσσαν τῶν καλαμαράδων:

—Μωρέ, τί μοῦ λέει ὁ ἀφέντης;

—Νὰ κτυπήσῃς τὴν καμπάνα, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθείς.

Ἐκτύπησε τότε τὴν καμπάνα ὁ τελωνοφύλαξ καὶ ἐπῆγε καὶ πάλιν εἰς τὸν ὑπάλληλον καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Καὶ γιατὶ δὲν μοῦπε νὰ χτυπήσω τὴν καμπάνα, ἀλλὰ μοῦπε νὰ χτυπήσω τὸν κούτουνα;

—Γιατὶ οἱ Ἕλληνοι τὴν καμπάνα τὴν λένε κώδωνα.

—Καὶ τὸ καμπαναρίο πῶς τό λένε; ἐρώτησεν ὁ τελωνοφύλαξ.

—Κωδωνοστάσιον ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος.

—Ὥστε τὸ γειτονά μου, τὸν Κονταναστάση, θὰ τὸν λέω ἀπὸ δῶ καὶ πέρα Καμπαναρίο, ἀφοῦ τὸ καμπαναρίο τό λένε κονταναστάσιο;

□

ΟΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, διὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸν συμπολίτην του τελωνοφύλακα, τοῦ εἶπε:

—Μωρέ, ξέρεις πῶς τὴν λένε τὴν ντουάνα (=τελωνεῖον); Τὴν λένε τελώνιο (τελωνεῖον) καὶ τὴν σανιτὰ ἀγιονομεῖον (ὑγειονομεῖον).

—Ὥστε σὰν νὰ ποῦμε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ τελωνοφύλαξ μὲ τὸ πηγαῖον χιοῦμορ τῶν Ζακυνθινῶν, τό ἕνα τὸ λένε διάολο (ΣΗΜ: Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν εἶχεν εἰς τὰ παλαιότερα χρόνια ἡ λέξις τελώνιον) καὶ τὸ ἄλλο ἅγιο (ἁγιονομεῖον).

Ὁ ὑπάλληλος γελῶν μὲ τὴν ἐξήγησιν ποὺ ἔδωκεν ὁ συμπολίτης του, ἐξηκολούθησε νὰ τοῦ λέγῃ:

—Μωρέ, ξέρεις πῶς τὸ λένε τὸ κάστρο τσὴ Ἀθήνας; Τὸ λένε Ἀσπρόχολη (Ἀκρόπολιν) καὶ τὸ καπέλλο τό λένε πηλό (πίλον), τὸν μπλίκο τὸ λένε φάσκελο (φάκελλον), τὴν ὀμπρέλλα τὴ λένε Ἀλέξη—βρέχει (ἀλεξιβρόχιον), τὴ σκάλα τὴ λένε κλήματα (κλίμακα), τὴν κάμαρη τὴν λένε δεμάτιο (δωμάτιο), τὸν καρροτσέρη τὸν λένε μαξιλλάρι (ἀμαξηλάτη).

Καὶ ὅταν τ' ἄκουσεν ὅλα αὐτὰ ὁ τελωνοφύλαξ, ἀπήντησε:

—Ἀδὰ ξέρουνε νὰ μιλήσουνε τοῦτοι οἱ Ἕλληνοι!!

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

—Ποῦ φθηνίζεις γραφικὴν ὕλην καὶ ἔντυπα Κώστα;

—Ποῦ ἄλλοῦ, στὰ Βιβλιοπωλεῖα ΧΑΡ. & ΙΩ. ΚΑΓΙΑΦΑ ΠΑΤΡΑΙ — ΑΘΗΝΑΙ Ἑρμοῦ 14 — Αἰόλου 68 Βρίσκω ὅ,τι ζητήσω σὲ καλὲς ποιότητες.

ΦΥΓΕΙΑ ΙΖΟΛΑ Στὴν "Ἐξώπορτα" Ἑρμοῦ 22

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΒΑΪ

ΕΧΕΙ ΒΑΦΗ ΣΤΟ ΑΙΜΑ 100.000 ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟΚΙΟ. (Ἰδ. Ὑπ.). Τὸ ὁμώνυμο φίλμ ἔκαμε περίφημη σὲ ὅλον τὸν κόσμο τὴν γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Κβάϊ. Σήμερα στὴν ἴδια ὀρεινὴ τοποθεσία, κοντὰ στὰ σύνορα. Σιὰμ καὶ Βιρμανίας, ὑπάρχει μιὰ καινούργια γέφυρα, σιδερένια, μήκους 50 μέτρων καὶ πλάτους 1.50, καμουφλαρισμένη ἀπὸ τὴν ἄγρια βλάστησι ποὺ τὴν περιβάλλει. Μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, στὶς 13.47΄ περνάει ἀπ' αὐτὴν ἕνα τραῖνο, διὰ νὰ διασχίσῃ ἔπειτα τὴ ζούγκλα καὶ νὰ φθάσῃ ὣς τὰ σύνορα. Ἡ δια σημότερη γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι μικρή, ἁπλῆ, σὰν νὰ θέλη νὰ πῇ: «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ γέφυρα τοῦ θρύλου. Ἐκείνη κατεστράφη ἀπὸ Ἀμερικανοὺς κομμάντος τὸ 1943. Ἐγὼ γεννήθηκα μετὰ τὸν πόλεμο».

Λίγο πιὸ πέρα ἁπλώνεται ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο, ὅπου ἀναπαύονται πάνω ἀπὸ 16 χιλιάδες νεκροὶ — Ἄγγλοι, Αὐστραλοί, Ὁλλανδοί, ἀλλὰ καὶ Ἰνδοί, Ἰνδονήσιοι, Ἀμερικανοί. Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἦσαν αἰχμάλωτοι τῶν Γιαπωνέζων καὶ ποὺ πέθαναν κατασκευάζοντας στὰ τέλη τοῦ 1942, τὸ δυσκολώτερο τμῆμα τῆς στρατηγικῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Βιρμανίας — Σιάμ.

Ὁ πολὺ κόσμος ξέρει αὐτὴ τὴ γέφυρα μόνον ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἴσως καὶ νὰ τὴν θεωρῇ φανταστική. Γιὰ μερικὲς ἑκατοντάδες οἰκογένειες ὅμως εἶναι — ἀλλοίμονο! — πολὺ πραγματική.

Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, γίνεται ὁ τόπος προσκυνήματος ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχασαν ἐκεῖ κάποιο δικό τους. Οἱ Αὐστραλιανοὶ ἔχουν ὁρίσει αὐτὴ τὴν ἁπλῆ καὶ συγκινητικὴ ἀναμνηστικὴ τελετὴ στὶς 25 Ἀπριλίου, οἱ Ὁλλανδοὶ στὶς 5 Μαΐου, οἱ Βιρμανοὶ στὶς 11 Νοεμβρίου — ἡμερομηνίες ποὺ συμπίπτουν μὲ ἐθνικὲς γιορτές των.

Οἱ προσκυνηταὶ φτάνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀεροπορικῶς στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Μπανγκόκ. Ἐκεῖ τοὺς περιμένουν αὐτοκίνητα. Ἀλλ' αὐτοὶ προτιμοῦν πάντα νὰ παίρνουν τὸ τραῖνο, νὰ ἀκολουθοῦν τὴ σιδηροδρομικὴ ἐκείνη γραμμή, γιὰ τὴν ὁποία πέθανε κάποιος δικός τους—γυιός, ἀδελφός, πατέρας, σύζυγος...

Τοὺς ὑποδέχεται ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου Προμότε Λυμτρακούλ. Εἶναι 35 ἐτῶν. ντόπιος καὶ γνώρισε ἄλλοτε τὴν τρομερὴ ἐκείνη περιπέτεια. Ἔβλεπε νὰ περνάνε καθημερινῶς, οὐρὲς αἰχμαλώτων, ποὺ προχωροῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῶν Γιαπωνέζων, βρωμικοί, κουρελιασμένοι, κατάκοποι.

—Πέθαιναν σὰν τὰ ζῶα, διηγεῖται ὁ φύλακας. Τὴν νύκτα ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, τοὺς πηγαίναμε κανένα φροῦτο, λίγο ρύζι. Πέφταμε συχνὰ πάνω σὲ ἑτοιμοθάνατους. Αὐτοὺς τοὺς ἄφηναν νὰ φύγουν οἱ Γιαπωνέζοι. Σέρνονταν λοιπὸν οἱ δυστυχισμένοι ὣς τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ καὶ ξεψυχοῦσαν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.

Δὲν ὑπάρχει Ἰαπωνικὸ νεκροταφεῖο, γύρω ἀπὸ τὸν ποταμὸ Κβάϊ. Ὑπολογίζεται ὡστόσο ὅτι 100 χιλιάδες Γιαπωνέζοι βρῆκαν ἐκεῖ τὸ θάνατο, θύματα κι' αὐτοὶ ὅπως οἱ αἰχμάλωτοί τους —τοῦ φοβεροῦ κλίματος τῶν ἀσθενειῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἄγγλων «κομμάντος». Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει νεκροταφεῖο, ἀλλὰ μονόχα ἕνα λιτὸ καὶ ἀνώνυμο μνημεῖο γιὰ ὅλους. Οἱ τάφοι τους εἶναι σκορπισμένοι ὁλόγυρα, στὴ ζούγκλα, ἀνάμεσα στὴν ὀργιώδη βλάστησι.

Ὡστόσο, οἱ Γιαπωνέζοι ποὺ πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ προσκύνημα, εἶναι περισσότεροι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ξένους.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φθάνει κανονικὰ κάθε Πρωτοχρονιά, ἐδῶ καὶ 10 χρόνια. Δὲν μιλάει σὲ κανένα. Ἔχει στὴν πλάτη του ἕνα παλιὸ στρατιωτικὸ σακκίδιο. Χώνεται μέσα στὸ δάσος, ξαναγυρίζει μετὰ 3—4 ἡμέρες, πάντοτε χωρὶς νὰ πῇ λέξι σὲ κανένα, καὶ παίρνει τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μπανγκόκ. Κάποτε, θέλησαν νὰ τὸν παρακολουθήσουν μερικὰ παιδιά, μέσα στὴ ζούγκλα. Αὐτὸς δὲν τὰ ἐμπόδισε. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ 10 ὡρῶν πορεία, τὰ παιδιὰ ἐξαντλήθηκαν καὶ γύρισαν πίσω, ἐνῶ συνέχισε τὸ δρόμο του, πρὸς τὸν ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη τόπο τοῦ προσκυνήματός του...

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΠΗΡΩΝ

ΨΗΦΙΣΜΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Ἡ συνελθοῦσα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν γενικὴ συνέλευσις τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου ἐπαρχίας Πατρῶν ἐνέκρινε ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦν τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀκολούθων αἰτημάτων:

1) Τὴν ἄμεσον ἀναπροσαρμογὴν τῶν συντάξεων τῶν ἀναπήρων πολέμου πρὸς 50 δραχμὰς τὸ ἑκατοστὸν ἀναπηρίας καὶ τὴν ἄμεσον ἀναπροσαρμογὴν τῶν συντάξεων τῶν θυμάτων πολέμου μὲ τὴν τοῦ ἀναπήρου πολέμου, ἐχοντος ἀναπηρίαν 40%.

2) Τὴν εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἀναπήρους καὶ θύματα πολέμου χορήγησιν δώρου Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ὑπὸ δύο πηγῶν.

3) Τὴν ἄμεσον λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς τῶν Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων πολέμου, δι' ἐπιβαλλομένης παγίας ὑπὲρ αὐτοῦ φορολογίας ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ καπνοῦ ἐκ δρχ 4.40 κατὰ κιλόν, ὡς ἐπροβλέπετο ὑπὸ τοῦ καταργηθέντος ἄρθρου 17 τοῦ Ν. 4042)1929.

4) Τὴν ἐθελουσίαν ἔξοδον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἀναπήρων πολέμου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των ἅμα τῇ συμπληρώσει 20ετοῦς ὑπηρεσίας μὲ πλήρη σύνταξιν.

5) Τὴν παρὰ τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν συνταξιοδότησιν τῶν ἐργαζομένων ἀναπήρων πολέμου ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 50οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουν πραγματοποιήσει 2000 ἡμερομίσθια.

6) Τὴν μονιμοποίησιν τῶν 30 ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου ποὺ ἐργάζονται ὡς ἔκτακτοι καὶ ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι εἰς διαφόρους δημοσίας ὑπηρεσίας Τραπέζας, Δήμους, Κοινότητας κλπ.

7) Τὴν παράτασιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου τοῦ Ν. 1487)50 περὶ διορισμῶν τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου.

8) Τὴν διὰ νόμου προτίμησιν τῶν τέκνων τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου διὰ διορισμοῦ των εἰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, Τραπέζας, Δήμους, Κοινότητας καὶ Ν.Π.Δ.Δ.

9) Τὴν αὔξησιν τοῦ ποσοστοῦ κέρδους λιανικῆς πωλήσεως σιγαρέττων εἰς 12% ἐπὶ τῶν βασικῶν καὶ 14% ἐπὶ τῶν πολυτελείας καὶ ὑπερπολυτελείας.

10) Τὴν ὑποχρεωτικὴν χορήγησιν ἐκ μέρους τῶν Πρακτορείων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τῶν εἰδῶν τούτων εἰς τὰ περίπτερα τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου ὡς ὁ Νόμος 1487)50 ὁρίζει καταργουμένης πάσης μεταγενεστέρας διατάξεως.

11) Τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου 3718)57 περὶ παραχωρήσεως οἰκοπέδων καὶ στεγαστικῶν δανείων πρὸς τοὺς ἀναπήρους καὶ τὰ θύματα πολέμου.

12) Τὴν χορήγησιν θεραπαινίδων εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναπήρους πολέμου ποὺ ἔχουν 100% ἀναπηρίαν, καταργουμένων τῶν δεσμευτικῶν ἀποφάσεων περὶ ἡλικίας κλπ.

13) Τὴν αὔξησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀεροθεραπείας ἀπὸ 500 δρχ. εἰς 1500.

14) Τὴν αὔξησιν τοῦ χορηγουμένου ποσοῦ διὰ λουτροθεραπείαν τῶν θυμάτων πολέμου εἰς δρχ. 1000 καὶ τὴν χορήγησιν ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ στηθικῶν νοσημάτων.

15) Τὴν κατάργησιν ὅλων τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας τῶν σχετικῶν μὲ τὴν ἀπορίαν τῶν ἀναπήρων καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ Ν. 1487)50.

16) Τὴν πλήρη καὶ ἄνευ περιορισμῶν συγκοινωνιακὴν ἀτέλειαν τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων μὲ ὅλα τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα.

17) Τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ φόρου μεταβιβάσεως τῶν ἀκινήτων, ὡς ἐγένετο νομοθετικῶς καὶ διὰ τὰς κατηγορίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀναπήρων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ὑπολοίπων συνταξιούχων.

18) Τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 6 Ν.Δ. 3718)57 περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν οἰκοδομούντων ἀναπήρων ἐκ τῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ.

19) Τὴν κατάργησιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ν.Δ. 4257)62 καὶ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 3668)57 ὥστε οἱ ἀνάπηροι πολέμου νὰ δύνανται νὰ εἰσάγουν αὐτοκίνητα βάρους ἄνω τῶν 800 κιλῶν.

20) Τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀτελοῦς εἰσαγωγῆς ἀναπηρικῶν αὐτοκινήτων εἰς τοὺς ἀναπήρους πολέμου ἀνεξαρτήτως παθήσεως ἐφ' ὅσον ἔχουν ποσοστὸν ἀναπηρίας 40% καὶ ἄνω.

21) Τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου ἐκ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ε.Ι.Ρ. εἰσφορῶν.

22) Τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀναπήρων πολέμου ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Στὴν ἔκθεση Πατρινῶν καλλιτεχνῶν μετέχει μὲ ἑπτὰ ὡραίους πίνακας καὶ ὁ συμπολίτης ζωγράφος κ. Στάθης Παπαγιαννόπουλος, ποὺ ἡ νέα ἐργασία του ἀποκαλύπτει τὸν καλλιτέχνη ποὺ πέρασε τὸ στάδιο τῶν ἀναζητήσεων καὶ μὲ σταθερὸ προσανατολισμὸ ἀναπτύσσει τὸ πλούσιο ταλέντο του. Ὁ Παπαγιαννόπουλος ἀποδίδει τὰ θέματά του μὲ ἁδρὸ σχέδιο καὶ συγκρατημένους χρωματικοὺς τόνους. Ἀνωτέρω ἕνας ἀπὸ τοὺς πίνακές του «ἡ λεωφόρος Ὄθωνος — Ἀμαλίας».

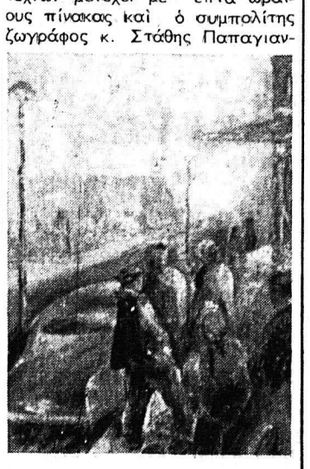

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΑΤΡΙΚΗ

Τὰ τεχνητὰ νεφρὰ μοναδικὴ σωτηρία

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ. Ἡ δραματικὴ πάλη διὰ τὴν σωτηρίαν ἑνὸς ἀσθενοῦς ποὺ κινδυνεύει, ἀρχίζει συχνὰ μὲ ἓν ἑλικόπτερον εἰς ἕνα μικρὸν ἀεροδρόμιον πλησίον νοσοκομείου. Εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν μετατρέπονται ὁλονὲν περισσότερα νοσοκομεῖα καὶ κλινικὲς εἰς κεντρικοὺς σταθμοὺς διὰ τὴν θεραπείαν ὡρισμένων ἀσθενειῶν. Τὸ νοσοκομεῖον Χάϊντεμπεργκ τοῦ Ἀμβούργου ἀποτελεῖ π.χ. ἀπὸ μακροῦ χρόνου τὸ «κέντρον — νεφρῶν» τῆς βορείου Γερμανίας. Τὸ ἀεροδρόμιον πλησίον τοῦ οἰκήματος τοῦ νοσοκομείου ὡς καὶ τὰ πλέον σύγχρονα μηχανήματα ἀνήκουν εἰς τὸ ἰατρικὸν αὐτὸ κέντρον.

Ἐὰν τὸ προσβληθὲν νεφρὸ δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν λειτουργίαν τὴν ὁποίαν ἔχει ἀναλάβει, νὰ καθαρίζῃ δηλ. τὸ αἷμα ἐκ τῶν ἐπιβλαῶν δι' οὐσιῶν αἱ ὁποῖαι εἰς μεγαλυτέρας ποσότητας δροῦν ὡς δηλητήρια, πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν αὐτὸ ὄργανον δι' ἑνὸς τεχνητοῦ. Ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ μείνῃ συνδεδεμένος ἓξ ἕως ὀκτὼ ὥρες εἰς τὸ «τεχνητὸ νεφρὸν» τὸ ὁποῖον εἰσάγεται δι' ἑνὸς σωλῆνος ἐκ σελλοφὰν εἰς μίαν ἀρτηρίαν καὶ εἰς μίαν φλέβαν. Ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος ἀποβάλλονται αἱ δηλητηριώδεις οὐσίαι ἐκ τοῦ αἵματος, τὰ νεφρὰ δὲ δύνανται νὰ ἀναρρώσουν κατὰ τὴν διακοπὴν αὐτήν.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἀρκεῖ ἅπαξ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ τεχνητοῦ νεφροῦ διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ φυσικὴ λειτουργία αὐτῶν.

Εἰς περιπτώσεις ἐν τούτοις ὅπου πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ παρεμβολὴ τοῦ τεχνητοῦ νεφροῦ, ἀρχίζει συγχρόνως μία σειρὰ συγχρόνων μεθόδων ἐρεύνης. Αὐταὶ ἔχουν ὡς σκοπὸν νὰ φωτίσουν ἀκόμη βαθύτερα τὴν βάσιν τοῦ ἐκ δύο τμημάτων ἀποτελουμένου ὀργάνου. Μία ἐκ τῶν νεωτέρων μεθόδων εἶναι ἡ βιοψία ἡ διὰ τοπικῆς ναρκώσεως διήθησις μακρᾶς σύριγγος εἰς τὸ νεφρόν. Διὰ τῆς βελόνης ταύτης λαμβάνεται δεῖγμα τῶν ἱστῶν τῶν νεφρῶν τὸ ὁποῖον ἐρευνᾶται κατόπιν μικροσκοπικῶς.

Αἱ συνηθέστεραι αἰτίαι μιᾶς ἀποτόμου παύσεως τῆς λειτουργίας τοῦ νεφροῦ εἴτε ἀμφοτέρων τῶν νεφρῶν, εἶναι ἀτυχήματα, ἐγχειρήσεις, ἐπιπλοκαὶ κατὰ τὸν τοκετὸν εἴτε κατόπιν ἀποβολῶν, ὡς καὶ σοβαρῶν δηλητηριάσεων τοῦ ὀργανισμοῦ. Τρεῖς ἰατροὶ ἐκ τοῦ κέντρου — νεφρῶν τοῦ Ἀμβούργου, ὁ καθηγητὴς Μπέκερμαν, δρ. Μπόνγκερ καὶ δρ. Κράους ἀνεκοίνωσαν προσφάτως εἰς ἓν ἰατρικὸν συνέδριον ἐκ τῆς πείρας των κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ τεχνητοῦ νεφροῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνακαλυφθῇ τὸ ἔτος 1944. Ἐχαρακτήρισαν τὴν παρεμβολὴν τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ ὡς μοναδικὴν δυνατότητα σωτηρίας εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς λόγω βλάβης τοῦ νεφροῦ. Εἰς τὸ «κέντρον — νεφρῶν τοῦ Ἀμβούργου τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀπὸ διετίας περίπου, ἀπεδείχθη ἕως τώρα τὸ τεχνητὸν νεφρὸν σωτήριον εἰς 166 περιπτώσεις.

962.000 ΞΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1964 ΕΔΑΠΑΝΗΣΑΝ ΕΝΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Δυόμιση δισεκ. οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς Εὐρώπην

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Μετὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν γεωργίαν ὁ τρίτος εἰς σπουδαιότητα οἰκονομικὸς τομεὺς τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ὁ τουρισμὸς μὲ κύκλον ἐργασιῶν 30 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Οἱ εἰδικοὶ λέγουν ὅτι ἕκαστον δολλάριον δαπανώμενον εἰς τὰ ταξίδια πολλαπλασιάζεται εἰς τὸ τριπλάσιον καθὼς εὑρίσκει εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας. Ἕκαστον δολλάριον ἐξερχόμενον τῶν θυλακίων τοῦ τουριστοῦ διοχετεύεται εἰς τὰ ἐστιατόρια, καταστήματα λιανικῆς πωλήσεως, σταθμοὺς ἀνεφοδιασμοῦ αὐτοκινήτων, σταθμοὺς ἐπισκευῆς αὐτοκινήτων, χώρους διασκεδάσεως καὶ ἀναψυχῆς. Ἀλλὰ δὲν σταματᾶ ἐκεῖ διότι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐταὶ ἀγοράζουν ἀγαθὰ καὶ ὑπηρεσίας. Δίδουν ἐργασίαν εἰς τραπέζας, δικηγόρους, ἀσφαλιστάς, ἐμπόρους γουδουκῆς πωλήσεως κ.οκ.

Μολονότι κατὰ τὸ τελευταῖον οἰκονομικὸν ἔτος 35ο)ο περισσότεροι Εὐρωπαῖοι ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀναμένεται περαιτέρω αὔξησις κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀμερικανῶν τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Εὐρώπην ηὐξήθη